

Millie Birdová

Milliiným vůbec prvním Mrtvým tvorem byl její pes Rambo. Objevila ho u krajnice toho rána, kdy nebe viselo tak nizoučko nad zemí, jako by padalo dolů, a mlha obtáčela jeho potlučené tělíčko jako duch. Oči a tlamičku měl doširoka rozevřené, jako by si pro něj smrt přišla uprostřed štěknutí, a levá zadní noha mu nepřírozeně trčela do strany. Mlha se zvedla, nebesa se zatáhla bouřkovými mračny a Millie začala přemítat, jestli se její pejsek mění v déšť.

Teprve když si Ramba odnesla domů ve školním batohu, rozhodla se jí máma vysvětlit, jak to na světě chodí.

Je teď na lepším místě, křikla na ni při luxování obýváku.

Na lepším místě?

Co? No jo. V nebíčku, miláčku. Copak tys o něm nikdy ne-slyšela? To vás v té zatracené škole fakt vůbec nic neučí? Zvedni nohy! Rambo je v psím nebi, kde nikdy nedojdou psí suchary a může kakat, kde se mu zachce. Dobrý, nohy dolů. Řekla jsem nohy dolů! A všichni tam kakají... co já vím, psí suchary, takže čoklíci celý den nedělají nic jiného než že kakají a cpou se psími suchary a pobíhají kolem a žerou hovínka ostatních psů. Což jsou ve skutečnosti taky psí suchary.

Millie se na okamžik zamyslela a pak se zeptala: *Ale proč potom ztrácejí čas tady?*

Cože? No, oni si to napřed musí... ééé... zasloužit. Musí zůstat tady na zemi, dokud nejsou přechodu na lepší místo hodni. Je to něco jako psi „Kdo přežije“.

Takže Rambo je teď na jiné planetě?

No, ano. Teda tak trochu. Chci říct... Tys fakt ještě nikdy ne-slyšela o nebi? O Bohu, co sedí na obláčku, a Satanovi v hlubinách pekelných a tak dále?

Můžu jet Ramba na jeho novou planetu navštívit?

Její mamka vypnula vysavač a upřeně se na ni zadívala. Je-nom pokud máš kosmickou loď. Máš?

Millie sklopila oči ke špičkám bot. Ne.

V tom případě se na jeho novou planetu nedostaneš.

Jenže o několik dní později Millie zjistila, že Rambo rozhodně není na žádné nové planetě, ale u nich na zahradě, ledabyly zahrabaný pod nedělními *Timesy*. Millie noviny opatrně nadzvedla a naskytl se jí pohled na pejska, který Rambem současně byl i ne-byl – na scvrklého Ramba, v rozkladu, plného červů. Od toho dne se večer co večer tajně plížila ven, aby mu mohla dělat společnost, zatímco se jeho tělíčko zvolna mění z něčeho v nic.

Staroušek přecházející přes ulici byl jejím druhým Mrtvým tvorem. Sledovala, jak letí vzduchem, když ho to auto srazilo, a mohla by přísahat, že se v tu chvíli usmíval. Jeho klobouk přis-tál na vrcholku značky „Dej přednost v jízdě“, hůl se roztančila kolem kandelábru a pak následovalo křupnutí těla o obrubník. Millie se prodrala skrz les nohou a vykřičníků, poklekla vedle něj a zadívala se mu upřeně do očí. Muž jí pohled oplácel, jako by byl pouhou malůvkou. Bříšky prstů mu přejela přes vrásky ve tváři a přemítala, k čemu je asi používal.

Pak ji ovšem zdvihli ze země a nařídili, aby si zakryla oči, protože je *ještě dítě*. Domů Millie zamířila oklikou a cestou se rozhodla, že je nejvyšší čas zeptat se tatínka na lidské nebe.

Víš, kulíšku, existuje nebe a taky peklo. Do pekla posílají všechny špatné lidi, třeba zločince, podvodníky a policajty, co rozdávají pokuty za špatné parkování, zatímco do nebe přicházejí dobří lidé. Jako ty, já a ta pohledná blondýnka z „Masterchefa“.

A co se stane pak?

V nebi trávíš čas s Bohem a Jimim Hendrixem a koblíhy si můžeš dopřát, kdy se ti zamane. V pekle musíš... ééé... tancovat macarenu. Navěky. Na nekonečnou smyčku hitů z „Pomády“.

A kam přijdeš, když jsi dobrý i špatný zároveň?

Cože? To nevím. Do Ikey?

Pomůžeš mi vyrobit kosmickou loď?

Poček, kulíšku. Můžeme to dořešit o příští reklamní přestávce?

Millie si brzy všimla, že všechno kolem umírá – brouci, pomeranče i vánoční stromky, domy a poštovní schránky, cesty vlakem, fixy a svíčky, staří lidé, mladí lidé a všichni mezi tím. Tehdy ještě netušila, že až si do své Knihy mrtvých tvorů zaznamená dvacet sedm různých bytostí – například pavouka, ptáka, babičku a sousedovic kočku Gertrudu –, stane se Mrtvý tvor i z jejího tatínka. Že si ho zapíše k číslu dvacet osm písmeny tak obrovskými, že zaberou celou dvoustranu: *MŮJ TÁTA*; že po jistou dobu bude nesmírně těžké vymyslet, co si počít se svým časem, tedy kromě civění na ta písmenka tak dlouho, až jí jejich smysl začne docela unikat, což bude provádět usazená v chodbě před ložnicí rodičů s baterkou v ruce a přitom naslouchat, jak její maminka uvnitř předstírá spánek.

První den čekání

Kdykoliv si Millie hrála na číselné spojovačky, byla vždycky Jedničkou, její máma Dvojkou a táta Trojkou. Čára vycházela Jedničce z hlubin břicha a obtáčela se kolem Dvojky a Trojky –

který se většinou koukal na telku – a pak zase zpátky k Jedničce, takže tvořila trojúhelník. Millie pobíhala po domě, až se jí zrzavé kudrny na hlavičce natřásaly, a trojúhelník vířil kolem nábytku mezi nimi. Když ji maminka okřikla: *Přestaň, Milliecent!*, změnil se trojúhelník v nestvůrného děsivého dinosaura. Když ji taťka pobídl: *Pojď si ke mně sednout, kulíšku*, stalo se z něj obrovské tlukoucí srdce. *Bum-bum, bum-bum*, špitla si dívenka pro sebe a začala nemotorně poskakovat do rytmu. Uhnízдила se na pohovce mezi Dvojkou a Trojkou. Trojka popadl Jedničku za ruku a vesele na ni mrkl, blikající obrazovka v temnotě ozářila jeho tvář. *Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.*

První den čekání stojí Millie přesně tam, kam maminka ukázala. Hned u Obrovitánských spodářů a naproti figuríně oblečené v havajské košili. *Hned jsem zpátky*, prohlásí její máma a Millie jí věří. Dvojka má dnes na nohou své zlaté boty; ty, díky nimž její kroky připomínají sérii výbuchů. Zamíří směrem k parfémům – *Buch!* –, kolem oddělení s pánskou módou – *Řach!* – a nakonec zmizí z dohledu – *Prásk!* Čára mezi Jedničkou a Dvojkou táhá a škuje a Millie sleduje, jak slábne a slábne, dokud z ní nezbude jen docela droboulinká mžitka ve vzduchu.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

Tohle si v sobě Millie ponese už navždycky, obrázek čím dál tím menší odcházející maminky, a v průběhu života se jí tolikrát začne sám od sebe odehrávat za víčky – až z úst filmových hrdinů uslyší: *Hned jsem zpátky*; až se po čtyřicítce zadívá na vlastní ruce a uvědomí si, že je vůbec nepoznává; až ji napadne hloupá otázka a nedokáže přijít na nikoho, komu by ji mohla položit; až bude plakat; až se bude smát; až bude v něco doufat. Kdykoliv

uvidí zapadající slunce zmizet pod vodní hladinou, zachvátí ji panika a ona nebude chápat proč. Automatické dveře obchodních domů v ní budou už napořád vyvolávat úzkost. Když se jí v dospívání poprvé dotkne chlapec, představí si ho jako vzdálenou tečku mizející na obzoru, mimo svůj dosah.

Ale nic z toho Millie zatím neví.

V tuhle chvíli ví jen jediné – že jí z dlouhého stání bolí nožičky. Sundá si batoh a zaleze si pod stojan s Obrovitánskými spodárami. Maminka jí jednou vyprávěla, že existují paní, které si vůbec nevidí na pipinku, protože se v jednom kuse cpou kyblíky kuřat. Možná že jsou tyhle kalhotky určeny právě pro ně? Millie kuře v kyblíku ještě nikdy neviděla. *Ale doufám, že se mi to povede*, oznámí nahlas a zlehka se spodárů dotkne. *Jednou.*

Je tu příjemně, pod baldachýnem obrovitých kalhotek, které jí visí nad hlavou tak nizoučko, že se na látce sráží její dech. Holčička rozepne batůžek a vytáhne jedno z vychlazených pitíček, která jí maminka zabalila. Cucá ho brčkem a škvírami mezi prádlem pozoruje nohy na procházce. Některé někam jdou, jiné nejdou nikam, jedny tančí, druhé poskakují, šourají se, vržou. Jsou tu maličké nožky, obří nohy a všechno možné další; tenisky, lodičky, sandály; červené, černé, zelené. Ale zlaté ani jedny. Žádné vybuchující kroky.

Kolem se proplouží modré holínky a Millie sklopí oči k vlastním gumákům. *Vím, že závidíte*, ujistí je. *Ale my musíme zůstat tady.* Mamka to řekla. Natáhne krk, aby mohla sledovat holínky hopsající uličkou pryč až do oddělení hraček. *Hmm*, zahučí. Pak z batohu vytáhne Knihu mrtvých tvorů a vytrhne z ní stránku, na kterou napíše *Mámě: hned jsem zpátky*. Přeloží list napůl a postaví ho na podlahu přesně na to místo, kam maminka ukázala.

Pak vezme gumáky na procházku. Nahoru a dolů po jezdicích schodech – napřed po nich chodí, potom skáče a hopsá

a mává davům jako královna. Sedí na samém vrcholku a sleduje, jak schody polykají samy sebe. *Co se stane, když se včas nezploštití?* zeptá se svých holínek a představuje si, jak se schody vyvalí na pás a rozlijí se do uliček. Zkouší zachytit pohled každého kolemjdoucího, a když se to podaří, vzduch mezi nimi se zachvěje jako v těch starých filmech, které má ráda její maminka. Hraje na schovávanou s klukem, který to netuší. Když mu Millie oznámí, že ho *našla*, na oplátku se jí zeptá, proč má *takové* vlasy, a ukazováčkem naznačí spirálu.

Jsou to baletky, nechá se slyšet holčička. V noci mi vždycky seskočí z hlavy a předvedou mi taneční vystoupení.

Pff! Chlapec srazí barbínu s Transformerem a předstírá výbuch, až mu z pusy vyletí sprška slin. *To teda nene.*

Millie posedává na podlaze v dámských kabinkách. *Můžu vám ukázat, kde na vás mají spodáry*, navrhně ženě, která se před zrcadlem točí dokolečka, jako by se pokoušela zavrtat do země. *Promiň, ale co jsi zač?* zeptá se paní a Millie jen pokrčí rameny. V jedné kabině si povídají dvě ženy a Millie v mezeře pode dveřmi vidí jejich nohy; jedny bosé, na druhých třpytivé válenky. *Nevykládej si to špatně*, jako by ty huculky říkaly, *ale seš si jistá, že ti korálová sluší?* Palce bosých nohou se zkroutí pod chodidlo. *Já myslela, že je to růžová*, jako by odpovídaly.

Čeká spolu s muži posedávajícími v křesílcích před kabinami. Čekají tu na své ženy a vykukují zpod hromady kabelek a nákupních tašek jako vyděšená zvířátka. Okolní stěny jsou polepené ohromnými fotkami obrovských rozesmátých dívek ve spodním prádle, které se navzájem objímají. Muži po nich poočku pokukují a Millie napadne, že by ty gigantické spodáry mohly být určené pro tyhle gigantické paní.

Posadí se do křesla vedle plešatého pána, který si okusuje nehty. *Viděl jste někdy kuře v kyblíku?* zeptá se ho.

Muž si položí ruku na koleno a úkosem na ni pohlédne. *Já tu jen čekám na svou ženu, holčičko*, prohlásí místo odpovědi.

Millie stojí pod sušičem rukou na toaletách, protože je jí příjemné, když se jí vítr prohání ve vlasech. Jako by při jízdě na dálnici vykláněla hlavu z okýnka, nebo byla Superman a rychle jako blesk kroužila kolem zeměkoule. Jak tyhle přístroje vědí, že mají začít foukat, když pod ně strčíte ruce? Je to zázrak, ale ženy kolem si toho nevšímají, jen vyděšeně poulí oči do zrcadla a pokoušejí se přijít na to, co je s nimi v nepořádku, dřív než všichni ostatní.

Schovaná za květináči s velkými rostlinami, které lemují zdejší kavárnu, pozoruje páru stoupající z šálků kávy. Muž, co vypadá jako Santa Claus, a žena s nesmírně rudými tvářemi se k sobě nad hrníčky nakloní blíž. Nemluví, ale pára z jejich nápojů se spolu líbá a tančí jim kolem tváří, vystřeluje vysoko nad hlavu. Jiný pán se při jídle na svou ženu nedívá a jeho kávová pára vytváří ve vzduchu ty nejnádhernější tvary. Millie žádné takové ještě nikdy neviděla. Je vůbec ještě možné vymyslet nové obrazce? Paní s ukřičenými dětmi má kafíčko, které zhluboka dýchá, dlouze a unaveně vzdychá.

U stolku v rohu sedí muž s obličejem zvrásněným jako kůra stromů. Na sobě má fialový oblek s červenými kšandami a šálek svírá oběma rukama, jako by se mu pokoušel zabránit v odletu. Na kytce před Millie přistane moucha. *Co by se stalo, kdyby umělo létat úplně všechno?* zeptá se dívenka šeptem holínek a pozoruje, jak muška přelétá z listu na list. Večeře by vám sama vlétla do pusy a nebe by bylo plné stromů, ulice by se přemísťovaly, jak by se jim zachtělo. Ale někteří lidé by nejspíš trpěli mořskou nemocí a na letadlech už by nebylo nic zvláštního.

Pán s kůrovitou kůží foukne do hrnečku tak silně, až káva vyšpláchne a pára se rozdvojí. Jeden proud vystřelí vpřed, ten

druhý dál stoupá ke stropu. Muž chvíli zamyšleně zírá do hlubin šálku a pak znovu foukne.

Vstává. Musí se oběma rukama zapřít o stůl a pořádně zatlačit, aby se mu to podařilo. Projde kolem Millie, která se snaží silou vůle přitáhnout jeho pohled, ale stařík kráčí s očima upřenýma na zem. Moucha se vydá za ním a začne mu poletovat kolem těla. Pán zvedne ruku a pleskne se do stehna. Muška padá k zemi.

Millie se k ní po čtyřech odplazí a nabere ji do dlaně. Zvedne si ji k očím, pak ruku sevře v pěst a vstane, pozoruje záda kůrovitého muže, který se šourá pryč z kavárny a hlavním vchodem ven.

Millie pod Obrovitánskými spoďárami nahmatá batoh a vytáhne z něj svou zavařovačku „pro všechny případy“. Sevře ji mezi kolena, odšroubuje víčko a mouchu do ní opatrně spustí. Pak sklenici zavře a vyndá Knihu mrtvých tvorů a fixy. *Číslo 29*, napíše. *Moucha v obchodním domě*. Skrz tenký papír vidí zrcadlově obrácené slovo *TÁTA*. Poklepe si fixou o holínky a zvedne si sklenici k obličejí. Skulinou mezi kalhotkami vidí, jak na ni zírá ten panák odnaproti. Na sobě má zářivě modrou košili se žlutými palmami a skrz sklo zavařovačky působí jeho oči obrovsky, jako by byly pouhé centimetry od těch jejích. Millie posune dvoje spoďáry, aby mu viděla jen po kolena.

Celé odpoledne drtí v rukou sklenici a čeká na zlaté boty. Když se podvečer přehoupne v noc, poslední dveře se zaklapnou, cvakne zámek a všechno zčerná – vzduch, zvuk i země –, Millie to připadá, jako by se kolem ní zavíral celý svět. Tiskne tvář na výkladní skříň, ze stočených rukou si udělá dalekohled a pozoruje lidi přecházející k autům v doprovodu jiných lidí: manželů, manželek, partnerů, partnerek, dětí a babiček, dcer a otců a matek. A pak odjíždějí pryč, všichni do jednoho, dokud se parkoviště nevyprázdní tak dokonale, až ji z toho rozbolí oči.

Odpláží se zpátky pod Obrovitánské spoďáry a z batůžku vytáhne obložený chléb. Při jídle škvírou mezi kalhotkami pozoruje figurínu panáka, která jí pohled oplácí. *Ahoj*, špitne Millie na pozdrav. Jediným dalším zvukem je hučení zářivek ve vitrínách.

Druhý den čekání

Dřív Millie věřila, že bez ohledu na to, kde usnete, vždycky se probudíte ve vlastní postýlce. Hlavička jí klesla u stolu, na podlaze u sousedů nebo na kolotoči, ale pokaždé se vzbudila pod vlastní peřinkou a nad hlavou viděla strop svého pokojíku. Pak se ovšem jednou probrala už cestou od auta k domu. Zpod rozespalostí ztěžklých víček vzhlédla k tatínkovi. *Tos byl celou tu dobu ty*, zašeptala mu do ramene.

Druhý den čekání probudí Millie klapot blížících se podpatků. Ve spánku natáhla nohy a chodidla jí teď vykukují zpod stojanu se spodním prádlem. Rychle si přitáhne kolínka k bradě, obejmě je rukama a se zatajeným dechem sleduje, jak jehlové podpatky cvakají kolem. *Klap-klop, klap-klop, klap-klop*. Lodičky jsou černé, lesklé a na špičce z nich vykukují rudě nalakované palce, jako by se dovnitř pokoušela prodrat dvojice berušek.

Proč jí maminka nechala celou noc pod spoďárami?

Millie se chytí za břicho a vykoukne mezerou ven. Ve skutečnosti ví, proč jí tu maminka možná nechala, ale na to myslet nechce, a tak to nedělá. Panák na ni pořád zírá a Millie mu zamává. Je to rozvážné gesto, prstíky se jeden po druhém ohýbají, až skončí v sevřené pěsti. Zatím neví jistě, jestli se s ním chce